

C/ Nou del teatre, 16

GIRONA

Tel. 972 22 50 44

www.cinematruffaut.com

a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

BENEDICTION

Regne Unit, 2021

Direcció: Terence Davies

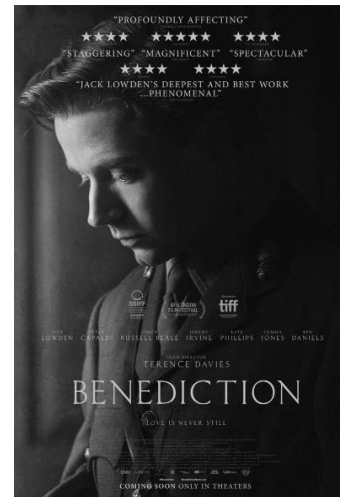
Intèrprets: Jack Lowden,
Simon Russell Beale, Peter
Capaldi, Jeremy Irvin

Durada: 137 min

Gènere: drama

Idioma: anglès

Data d'estrena: 08/07/2022

Evocació d'un poeta marcat per l'experiència de la guerra

Nascut a Liverpool l'any 1945, Terence Davies és un dels cineastes en actiu més elegants, cosa que l'acosta a la transgressió en la mesura que xoca amb la vulgaritat imperant. Explorant mons íntims, començant pel propi, és capaç de suggerir l'ambient d'una època. Sempre immersint-se en el passat, però fent-lo viu en el present des del qual s'evoca, Terence Davies ha creat amb el temps una filmografia personalíssima tant si ha pouat de les seves experiències a la infantesa i l'adolescència (totes dues pel·lícules ambientades al Liverpool dels últims anys cinquanta, s'hi pot reconèixer el nen que va ser, pertanyent a una extensa família catòlica i obrera amb un pare agressiu i una mare protectora, a la crònica familiar de "Distant voices"/1988), mentre que també pot identificar-se amb el xicot que es refugia en el cinema a "The long day closes"/1992) com si ha remès a la literatura: "La casa de l'alegria" (2000), en què recrea el retrat d'Edith Wharton de l'alta burgesia de Nova York a primers del segle XX; la commovedora "The deep blue sea" (2011), amb la qual, adaptant una obra del dramaturg Terence Rattigan i una interpretació immensa de Rachel Weisz, dona compte de la força transformadora i devastadora de la passió amorosa mentre hi esbossa el Londres posterior a la II Guerra Mundial; "Sunset Song (2015)", que parteix d'una novel·la de Lewis Grassic Gibbon sobre l'abandó del món rural escocès a principis del segle XX, de manera que, deixant de banda el món urbà que el cineasta ha sovintejat, encara s'hi intensifica el to elegíac i l'atmosfera malenconiosa de l'obra de Davies.

Pel que fa a "A Quiet Passion" (2017), també hi palpita un món rural, en aquest cas la Nova Anglaterra de la

segona meitat del segle XIX, a través de la intimitat d'Emily Dickinson, que pràcticament no va sortir mai de la casa familiar a Amherst (Massachusetts): un retrat profund inspirat per la mateixa poesia de Dickinson o per la idea que la vida va convertir-se en poema per afrontar i sublimar la solitud a la qual va estar condemnada una poeta a contracorrent de la seva època, tan poc favorable al fet que les dones escriguessin, i de fet, com la imagina Davies, amb una sensibilitat a contracorrent de totes les èpoques. Com una mena de contrapunt masculí a la feminitat de la seva anterior pel·lícula, alternant-s'hi i barrejant-s'hi sempre una cosa i altra en la seva obra, a "Benediction" (2021), que el cinema Truffaut celebra poder oferir als seus espectadors, el cineasta aborda un altre poeta, Siegfried Sassoon (1886-1967), que possiblement va ser més reconegut literàriament com el novel·lista que, a través d'un personatge fictici (George Sherton) que n'és l'alter-ego, va escriure una trilogia autobiogràfica que comença amb "Memòries d'un caçador de guineus", en què explica la seva experiència com a combatent a la I Guerra Mundial. Pertanyent a una família adinerada, va allistar-se amb patriotisme a l'exèrcit britànic, però, vivint l'infern de les trinxeres sense mantenir al front els privilegis de la seva classe social i fins participant en accions temeràries reconegudes com a heroiques, va tornar convertit en un antibel·licista amb la idea de denunciar el govern que, lliurant els soldats a la mort en una carnisseria brutal, perllongava el conflicte amb una voluntat de conquesta

territorial. Els seus poemes van passar d'exaltar de manera romàntica la lluita en la guerra a ser un testimoni d'una carnisseria en què, per guanyar un centímetre de terreny a les trinxeres, podien morir milers de soldats. Això mentre que les memòries fictícies de George Sherton deixen constància del fet que, marcat sempre més per la I Guerra Mundial, Siegfried Sassoon va viure en el dol i la malenconia. Com a complement de la visió del film, recomano la lectura de l'assaig "L'experiència de la guerra i la seva transformació literària" (Pagès Edicions), en què Mireia Llorens explica com la guerra va transformar Sassoon i com aquest va transformar la seva experiència en literatura.

Hi ha un altre film (Regeneration, de Gilles MacKinnon, 1997) en què hi apareix Sassoon, però posant-lo en relació amb altres soldats que, com ell, van ser internats en un hospital psiquiàtric militar a causa dels trastorns emocionals provocats per la seva participació en l'anomenada Gran Guerra. Sassoon, de fet, no volia aquest internament, però, almenys així ho mostra "Benediction", va aconseguir-lo el seu influent amic Robie Ross (un periodista i marxant d'art canadenc que, establert a Londres, anys enrere havia sigut un dels pocs defensors d'Oscar Wilde quan aquest va ser jutjat per escàndol públic per la seva homosexualitat) per evitar-li el consell militar (i la possible condemna a mort) que podia comportar haver escrit en contra del govern anglès acusant-lo de perllongar la guerra. Sassoon volia ser jutjat perquè la seva denúncia no fos considerada la reacció d'un boig, però va renunciar al seu propòsit sense, potser, perdonar-se mai més.

Tanmateix, Davies no només aborda Sassoon en relació amb l'experiència i els efectes de la I Guerra Mundial, que es fa present amb un us esplèndid d'imatges d'arxiu a les trinxeres. Amb una construcció fragmentària, alternant temps de joventut disbauxada com si fos temptat per l'oblit a través de la sexualitat) i anys de vellesa amargada, Davies aborda l'homosexualitat de Sassoon viscuda sense sentiment de culpa, però amb amants capritxosos, inconstants i cruels que van abandonar-lo i que potser van menar-lo a voler "ordenar" la seva vida casant-se i tenint un fill, George, amb el qual l'escriptor discuteix en el moment que vol convertir-se al catolicisme i, pel fet de sentir-se vell, odia el món modern. Davies tot ho fa a la seva prodigiosa manera, és a dir amb una composició pictòrica que dota de bellesa les imatges, amb l'ús de les cançons i balls per crear l'ambient

d'una època, amb la seva malenconia i el seu humanisme i, com s'ha dit, amb la seva elegància, però en aquesta ocasió també hi ha una mena d'ironia mordaç amb el qual retrata un món d'homosexuals amb llengües viperines. El cas és que tempta definir Davies amb les paraules que T.E. Lawrence va escriure a propòsit de Sassoon: "Qualsevol pot captar la lletjor de la vida, però fer que allò delicadament bell ho sigui sense caure en la sensibleria.... ah, en això destaca el poeta."

Imma Merino
Col·lectiu de Critics de Cinema de Girona